

geven, tevens die rollen als een geschikt middel beschouwend om dingen te zeggen en liefkoozingen te wisselen, die zij anders niet aangedurfd zouden hebben. Maar Julia was in hare soort voortreffelijker dan Eduard; deze toch kon, met zijn sceptische, ironische natuur, niet nalaten van tijd tot tijd even een valschen toets aan te slaan, welks toon een lichten dissonant in de gevoels-symphonie te weeg bracht.

Juist toen Mientje en Leentje naar binnen gluurden, kroop een worm over den grond, voor de voeten der dwependen. Blijleven zag dit Feithiaansch gedierte het eerst en, den blik der weduwe er op vestigend, ving hij aan: „Zou dit onaanzienlijk schepsel, gesteld dat het tot het mannelijk geslacht behoort, hetgeen aan mijn waarnemingsvermogen ten eenenmale ontsnapt, eveneens eene Julia bezitten, aan wier zwellenden boezem zijn gevoelig hart versmelt?” Bij deze woorden streefde hij mevrouw Noordhuijs' mollige schouders en liet er, toen zij de liefkozende hand afweerde, in het zuiverst Feithiaansch op volgen: „Waarde Julia! gij behoeft u niet te schamen voor hetgeen ik doe. De natuur zelve leidt ons tot deze liefkoozingen en zij bevatten niets, wat onbestaanbaar is met onze plichten.”

„Nee, Eduard,” aldus liet zich thans mevrouw Noordhuijs hooren, „ik schaam mij niet. Waarom zou het afkeuring verdienen zich te laten leiden door de eerlijke gevoelens eener deugdzaame drift en mijne ziel voor den zuiveren gloed eener reine liefde te openen?”

„De Schepper zelf, mijne Julia,” sprak Blijleven, „heeft ons dien nuttigen en vermakelijken hartstocht tot wijze oogmerken ingeschapen.”

„Houd je toch stil, meid!” fluisterde, achter het priëeltje, Mientje tot Leentje, die haar telkens op gevoelige wijze in den arm kneep, daar ze haar pret toch moest luchten en het anders zou uitgegierd hebben.

„O mijn vriend!” antwoordde mevrouw Noordhuijs, „laten wij geheel ziel zijn en het lichaam slechts in zoover bekoorlijk vinden, als deszelfs trekken de gevoelens van die ziel aan onze oogen vertoonen. Onze liefde kan niet dan verliezen bij het meer stoffelijke, dat er zich immer in vermengen moge.”

Maar Blijleven, op overdreven manier de oogen ten hemel richtend en de weduwe met meer stoffelijk vuur in de armen sluitend, dan Feith zou gedoogd hebben, viel in: „Ach engel! mochten wij eens te zamen wandelen langs eene groene sloot, ik schonk u eene plant, bij het gemeen ongeacht en paardestaart genoemd, welke nochtans dit deugdelijke in zich bevat, dat in de bloem slechts één man met ééne vrouw gelukkig leeft. Zij is het symbool van onzen vriendschapsbond.”

De bevallige Julia kon zich, ondanks den ernst waarmede zij hare rol speelde, niet weerhouden even te glimlachen bij het vooruitzicht, zulk een monogamen paardestaart tot geschenk te ontvangen. Voor de luisterende meisjes werd het echter te kras. Mientje begon, met een dwaas geluid in haar keel, dat ze onmogelijk kon bedwingen. Toen volgde Leentje, schaterend uit volle borst, zoo hard ze slechts kon, nu ze het toch niet meer vermocht in te houden. Ontsteld stond het dwepende paar op, juist tijdig genoeg om de